

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/125/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201606
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016201606.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: mal. F. Z., narodený X. O. XXXX, zastúpený zákonnou zástupkyňou Ing. W. Z., obaja bytom v P., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností, so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 8, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 1. augusta 2016, Číslo: UPS/US1/SSVOPPK0C2/SOC/2016/4685-AIV, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2018, č.k. 6Sa/38/2016-59, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ a e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 1. augusta 2016, Číslo: UPS/US1/SSVOPPK0C2/SOC/2016/4685-AIV a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky zo 4. marca 2016, Číslo: MA1/OPPnaK ŤZP a PČ/SOC/2016/15869-0009, ktorým podľa § 34 ods. 1 a § 55 ods. 8 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z.z.“) nevyhovelo žiadosti žalobcu v zastúpení zákonnou zástupkyňou (matkou) zo 7. decembra 2015 a nepriznal mu peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 1 ods. 1, 2, § 14 ods. 6 písm. a/, b/, § 34 ods. 1 a § 53 ods. 1, 2 zákona č. 447/2008 Z.z.,

§ 33 ods. 2 Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb.) a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

3. Krajský súd mal preukázať, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé do akej miery zdravotný stav žalobcu mu umožňuje vykonávať úkony týkajúce sa jeho prepravy v prostriedkoch hromadnej dopravy. Žalovaný posúdil odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom tak, že v rozhodnutí uviedol, že vychádzal z lekárskeho nálezov popisujúcich zdravotné postihnutie v predloženej zdravotnej dokumentácii a klinicko-psychologickom vyšetrení vykonanom na výzvu posudkového lekára v priebehu posudzovania zdravotného stavu, na základe ktorých možno potvrdiť duševnú poruchu sprevádzanú nepredvídateľnými reakciami s konštatovaním, že tieto však ani pri objektívnom vyšetrení neboli sprevádzané závažnými poruchami správania, ktoré by viedli k neschopnosti zvládnuť tzv. iné situácie v prostriedkoch hromadnej dopravy (najmä z dôvodu poruchy správania, vertebrobasilárnej insuficiencie, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa a pod.) na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jeho prirodzenej dôstojnosti. Nestotožnil sa s konštatovaním žalovaného o tom, že žalobca nespĺňa podmienku odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nakoľko je schopný premiestniť sa k vozidlu hromadnej prepravy, nastúpiť do vozidiel hromadnej prepravy, udržať sa v ňom počas jazdy a zvládnuť iné situácie v prostriedkoch hromadnej dopravy. Krajský súd zistil, že z objektívnych lekárskeho nálezov a z komplexného lekárskeho posudku z 25. júla 2016, Číslo: UPS/USI/SSVOPPKPC1/SOC/2016/8851 možno potvrdiť duševnú poruchu žalobcu sprevádzanú nepredvídateľnými reakciami, a preto je potrebné, aby správny orgán riadne odôvodnil neschopnosť žalobcu ohľadom jeho prepravy verejnou hromadnou dopravou, a to priamo individuálnymi poznatkami o jeho zdravotnom stave, ktorý bol zistený v komplexnom lekárskom posudku odvolacím orgánom, prípadne po jeho opätovnom zdravotnom posúdení. Žalovaný v rozhodnutí iba uviedol, že nie je dokumentovaná porucha mobility, ktorá by zapríčiňovala neschopnosť fyzickej osoby premiestniť sa k vozidlu hromadnej dopravy, nastúpiť do neho, udržať sa v ňom počas jazdy a že nie je splnená zákonná podmienka uvedená v § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., teda, že žalobca nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Takéto konštatovanie je však nepostačujúce s tým, že sa jednalo iba o citáciu § 14 ods. 6 menovaného zákona.

4. Krajský súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, iba formálne poukazuje na § 14 ods. 6 a neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré žalobca nespĺňa podmienky odkázanosti na individuálnu prepravu. Z komplexného lekárskeho posudku z 25. júla 2016 nie je zrejmé, či žalobca je nespôsobilým prepravou hromadnou dopravou, pretože síce je spôsobilý do nej nastúpiť a vystúpiť, avšak či je pre svoje duševné postihnutie spôsobilý zvládnuť iné situácie v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy, najmä tie nepredvídateľné, a to vzhľadom k jeho ťažkým komunikačným a sociálnym deficitom.

5. Vzhľadom na tieto dôvody, krajský súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie.

6. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania trovy konania nepriznal.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. Žalovaný sa so závermi, ku ktorým dospel krajský súd nestotožnil. Pri posudzovaní zdravotného stavu účastníka konania boli prehodnotené všetky lekárske nálezy nachádzajúce sa v predloženej spisovej

dokumentácii, vyžiadané lekárske nálezy, ako aj odborné lekárske nálezy, ktoré boli podkladom rozhodnutia vo veci odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Posudzovanie miery funkčnej poruchy a jednotlivých druhov odkázanosti podľa zákona č. 447/2008 Z.z. sa posudzuje na základe nálezov odborných lekárov, kde sa zohľadňuje nielen samotný trvalý chorobný nález, ale aj jeho stupeň, forma, rozsah jeho trvalého funkčného znevýhodnenia. Pre objektívne posúdenie ťažkého zdravotného postihnutia bol žalobca zo strany žalovaného vyzvaný na doplnenie aktuálneho lekárskeho nálezu z komplexného psychologického vyšetrenia, ktorý by objektívne zhodnotil s použitím objektívnych metód jeho zdravotný stav. Napriek predĺženiu lehoty na posúdenie zdravotného stavu žalobcu na žiadosť matky, nebol požadovaný lekársky nález do stanoveného termínu predložený. Z uvedeného dôvodu posudkový lekár žalovaného pri určovaní porúch správania, ktoré ovplyvňujú schopnosť, respektíve neschopnosť žalobcu prepravovať sa prostriedkami verejnej hromadnej prepravy vychádzal okrem ostatných lekárskeho nálezu aj z odborného lekárskeho nálezu pedopsychiatra z 15. januára 2016 (MUDr. D.), kde nie sú popisované také nevhodné formy správania, ktoré by znemožňovali cestovať maloletému žalobcovi prostriedkami hromadnej dopravy. U žalobcu bola potvrdená duševná porucha, avšak neboli objektivizované také závažné poruchy správania, v dôsledku ktorých by nebol schopný zvládnuť tzv. iné situácie v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy s tým, že krajský súd túto skutočnosť nezohľadnil. Posudkový lekár žalovaného dôkladne preštudoval predložené lekárske nálezy, zohľadnil všetky znevýhodnenia, ktoré vyplývajú z diagnostických záverov odborných lekárov a dospel k záveru, že u žalobcu nie je potvrdená závažná porucha mobility, nie je dokumentované ani iné významné telesné, zmyslové či psychické zdravotné postihnutie. Hodnotená schopnosť žalobcu prepravovať sa prostriedkami verejnej hromadnej dopravy z dôvodu schopnosti zvládnuť inú situáciu spôsobenú ochorením - autizmus, nepredvídateľné správanie, pre ktorý je považovaný za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím preukázala, že predložené lekárske nálezy preukazujúce duševnú poruchu ani pri objektívnom vyšetrení nepreukázali skutočnosť, že základné ochorenie je sprevádzané závažnými poruchami správania, ktoré by viedli k neschopnosti zvládnuť tzv. iné situácie v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania, vertebrobasilárnej insuficiencie, kardiopulnomálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa a pod. na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní prirodzenej dôstojnosti; duševné ochorenie nie je takého charakteru, ktoré by ohrozovalo maloletého a jeho okolie počas prepravy prostriedkami verejnej hromadnej dopravy. Žalobca je dieťa s vysokofunkčným autizmom, ochorenie je zvládnuteľné rodičmi pri ich usmernení psychológom a pedagógom. Samotný autizmus je ochorením, ktoré má rôzne formy, od atypického, typického, Aspergera, cez detskú dezintegračnú poruchu, Rettov syndróm atď. Ochorenie je možné rozdeliť na vysokofunkčný a nízkofunkčný autizmus s tým, že pri vysokofunkčnom autizme fyzická osoba zvyčajne nemá mentálnu retardáciu, jeho IQ je v norme, respektíve mierne pod alebo nad hodnotami priemeru, správanie sa nevymyká od širšieho priemeru, má zvláštnosti v správaní je usmerniteľné. Z uvedeného vyplýva, že pri hodnotení odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom boli zohľadnené nielen aktuálne odborné lekárske nálezy, ale aj dosah iných medicínskych aspektov na zdravotný stav.

10. Ďalej uvádzal, že lekársku posudkovú činnosť vykonáva posudkový lekár, teda lekár, ktorý získal odbornú spôsobilosť na výkon špecializovaných pracovných činností v špecializačnom odbore posudkové lekárstvo; v tomto odbore majú posudkoví lekári postavenie znalcov, nakoľko zložitá agendy vykonávanej v rámci lekárskej posudkovej činnosti si vyžaduje dlhoročnú prax a skúsenosti v posudkovom lekárstve. K uskutočneniu tohto cieľa je nutná úzka spolupráca so zdravotníckymi zariadeniami a ošetrovateľmi, z ktorých zdravotnej dokumentácie posudkový lekár vychádza. Poukázal na zákon č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je povinnosťou lekárov špecialistov objektívne a úplné vyšetrenie zdravotného stavu a jeho zdokumentovanie vo forme lekárskej správy, pričom v nich uvádzané konštatovania ohľadom vhodnosti kompenzácií ťažkého zdravotného postihnutia majú len odporúčací charakter, ktorý pre posudkového lekára nie je záväzný. V tejto súvislosti žalovaný ďalej s poukazom na predložené psychologické vyšetrenie z 30. júna 2016 (MUDr. B.) a odporúčania ohľadom odkázanosti žalobcu na jednotlivé formy kompenzácie je konkrétne neobsažené, vo všeobecnej rovine, je neúplné a pre posudkového lekára je len doplňujúcim vyšetrením. Taktiež záver z vyšetrenia v súkromnom špecializovanom pedagogickom centre je v rozpore so

psychiatrickým vyšetrením „maloletý má rad hudobné a svetelné veci, je bez výraznejších porúch správania“ naproti tomu „sluchovo je dieťa hypersenzitívne, pri silnejších zvukoch si zakrýva uši, preprava hromadnou dopravou je takmer nemožná“. Žalovaný považoval toto vyšetrenie za účelové a nezohľadňujúce stav dieťaťa; v zmysle zákona č. 447/2008 Z.z. sa neposudzuje diagnóza ale funkčný stav s tým, že posudzovanie fyzickej osoby s ŤZP je vysoko individuálne.

11. Uzavrel, že odkázanosť žalobcu z doložených lekárskeho nálezov nevyplynula, v súvislosti s posudzovaním odkázanosti žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a jeho schopnosť zvládať iné situácie vo vozidlách verejnej hromadnej dopravy po komplexnom zdravotnom posúdení aktuálneho nepriaznivého zdravotného stavu s prihliadnutím na jeho diagnózy, objektivizovaný klinický stav na základe predloženej spisovej dokumentácie, lekárskeho správ a nálezov neposkytuje také údaje, ktoré by v čase posudzovania v oblasti mobility a orientácie podmieňovali u maloletého odkázanosť na individuálnu prepravu. Maloletý má duševné ochorenie, ale bez objektivne preukázaných porúch správania, je schopný v zmysle § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z.z. zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb. V čase posudzovania odkázanosti žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom nemal objektivizovanú žiadnu poruchu orientácie, nemal diagnostikovanú žiadnu nepredvídateľnú poruchu správania, žiadnu autoagresiu alebo heteroagresiu o čom svedčí aj tá skutočnosť, že rodičia chcú maloletého integrovať do riadnej materskej škôlky a následne do základnej školy.

12. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

13. Žalobca v zastúpení zákonnou zástupkyňou sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním z 21. septembra 2018.

14. Zákonná zástupkyňa žalobcu s dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti vyjadrila nesúhlas, žalovaný formalistickým spôsobom zjednodušuje situáciu, s ktorou sa rodičia žalobcu a najmä jeho matka každý deň stretávajú pri zabezpečení jeho riadnej starostlivosti. Uvádzala, že v priebehu administratívneho konania sa snažila o maximálnu súčinnosť s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Z predložených lekárskeho nálezov vyplynulo ťažké zdravotné postihnutie žalobcu, ktoré preukazovali odkázanosť prepravy žalobcu osobným motorovým vozidlom, nie však pre narušenie jeho mobility, ale vzhľadom na jeho nepredvídateľné správanie sa plynúce z jeho postihnutia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z komplexného posudku z 25. júla 2016, v ktorom posudkový lekár konštatoval narušenú schopnosť komunikácie. Teda na jednej strane posudkový lekár sám potvrdzuje narušenú schopnosť komunikácie, čo podmieňuje nepredvídateľnosť správania sa žalobcu, najmä v cudzom prostredí ako sú prostriedky hromadnej prepravy, v závere posudku posudkový lekár v rozpore so skutkovým zistením kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia nenavrhol, a to bez žiadneho zdôvodnenia. Uviedla, že žalobca je stále sledovaný psychológom W. n.o. I., pričom dôvodnosť pôvodnej žiadosti zo 7. decembra 2015 ako aj následná obrana v priebehu administratívneho konania vyplýva i z poslednej vydanéj lekárskej správy tohto centra zo 07. septembra 2018, ako aj komplexného posudku z 30. augusta 2018, číslo MA1/OPPNAK_ŤZP_A_PČ/SOC/2018/18872-5 vypracovaného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky. Napriek tomu, že ide o nové posúdenia zdravotného stavu žalobcu, avšak v prípade autizmu ide o také zdravotné poškodenie, ktorého stav je v podstate nemenný, len vhodnou špeciálnou starostlivosťou, výchovou, výučbou a pod. je možné ho zmierniť.

15. Ďalej zákonná zástupkyňa žalobcu uvádzala, že žalovaný sa snaží prezentovať postihnutie žalobcu v rovine individuálneho subjektívneho vnímania matkou. Nestotožnila sa s vyjadrením žalovaného, že povinnosťou správnych orgánov bolo vydať rozhodnutie na základe posudku posudkového lekára, ktorý vychádzal z lekárskeho správ predložených zákonnou zástupkyňou žalobcu, pretože posudok posudkového lekára žalovaného je jedným z podkladov pre rozhodnutie žalovaného, a preto ho treba posudzovať ako jeden z dôkazov pre vydanie rozhodnutia. Zotrvala na tom, že lekárskeho posudok

ústredia sa zameriava jednostranne na mobilitu žalobcu a nijak neposudzuje nepredvídateľnosť správania sa dieťaťa vzhľadom na jeho zdravotné postihnutie autizmom, ktorá skutočnosť bráni s ním cestovať hromadnou dopravou. V neposlednom rade posudkový lekár vyvodil záver posudku v rozpore so skutkovým zistením a bez náležitého odôvodnenia.

16. Uzavrela, že krajský súd vec správne skutkovo a právne posúdil a svoje skutkové zistenia a právnu úvahu náležite uviedol vo svojom odôvodnení, skutkové zistenia plynúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že žalovaný pre svoje rozhodnutie si nežadovávajú dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia a aj tieto nesprávne právne posúdil, a preto napadnuté rozhodnutie treba považovať za predčasné.

17. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol.

IV.

18. Vyjadrenie zákonnej zástupkyne žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 01. októbra 2018.

V.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občiansky súdny poriadok) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach;

24. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

25. Podľa § 199 ods. 1 písm. d/ SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny;

26. Podľa § 199 ods. 3 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

27. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

28. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

29. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ a e/ SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 1. augusta 2016, Číslo: UPS/US1/SSVOPPK0C2/SOC/2016/4685-AIV a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky zo 4. marca 2016, Číslo: MA1/OPPnaK ŤZP a PČ/SOC/2016/15869-0009, ktorým podľa § 34 ods. 1 a § 55 ods. 8 zákona č. 447/2008 Z.z. nevyhovel žiadosti žalobcu v zastúpení zákonnou zástupkyňou (matkou) zo 7. decembra 2015 a nepriznal mu peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

30. Zákon č. 447/2008 Z.z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, právne vzťahy pri vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom (ďalej len „preukaz“), parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím (ďalej len „parkovací preukaz“) a právne vzťahy na účely posudzovania potreby osobitnej starostlivosti poskytovanej podľa osobitného predpisu. 1) (§ 1 ods. 1)

31. Cieľom úpravy právnych vzťahov uvedených v odseku 1 je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom. (§ 1 ods. 2)

32. Podľa § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 447/2008 Z.z., pri výkone lekárskej posudkovej činnosti posudkový lekár vychádza z aktuálneho lekárskeho nálezu na účely kompenzácie, na účely preukazu, na účely parkovacieho preukazu, na účely posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby vykonávať opatrovanie a posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím udeliť písomný súhlas podľa § 40 ods. 6 (ďalej len "lekársky nález"), ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 11 ods. 11 veta prvá zákona č. 447/2008 Z.z., výsledkom lekárskej posudkovej činnosti je lekársky posudok, ktorý obsahuje mieru funkčnej poruchy, vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, závery k jednotlivým druhom odkázanosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím podľa § 14 a termín opätovného posúdenia zdravotného stavu, ak tento zákon neustanovuje inak.

34. Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti

a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,
b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo

c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

35. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., na základe lekárskeho posudku podľa § 11 ods. 11 a na základe posudkového záveru podľa § 13 ods. 9 príslušný orgán vypracúva komplexný posudok na účely kompenzácie, ktorý obsahuje

a) mieru funkčnej poruchy,

b) vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím,

- c) sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia vo všetkých oblastiach kompenzácie,
- d) návrh druhu peňažného príspevku na kompenzáciu,
- e) vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na sprievodcu,
- f) vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom alebo či má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí,
- g) termín opätovného posúdenia zdravotného stavu, ak ho určí posudkový lekár,
- h) odôvodnenie komplexného posudku.

36. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

37. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 50) (Správny poriadok; pozn.) s odchýlkami uvedenými v odseku 2, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 53 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z. ustanovenia § 18 ods. 3, § 33 ods. 2, § 60, § 61 až 68 všeobecného predpisu o správnom konaní 50) sa nevzťahujú na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze.

39. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

40. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

41. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

42. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

43. Najvyšší súd z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril administratívny spis žalovaného zistil, že žalobca (v zastúpení zákonnou zástupkyňou - matkou) dňa 7. decembra 2015 na predpísanom tlačive požiadala o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla (bez automatickej prevodovky). Dňa 1. marca 2016 posudkový lekár prvostupňového správneho orgánu vypracoval Lekársky posudok č. A/2016, v ktorom posudkový lekár konštatoval, že v prípade žalobcu nejde o osobu s ťažkým zdravotným postihnutím (miera funkčnej poruchy 20%). Podklad pre vydanie Lekárskeho posudku tvoril

- Lekársky nález z pedopsychiatrického vyšetrenia z 15. januára 2016 (Detská fakultná nemocnica s poliklinikou, 1. Psychiatrická ambulancia; MUDr. D.) a

- Správa z diagnostického a psychologického vyšetrenia z 05. februára 2016 (Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva; Mgr. T.).

Prvostupňový správny orgán na podklade predmetného Lekárskeho posudku z 1. marca 2016 vydal dňa 04. marca 2016 rozhodnutie pod číslom MA1/OPPnaK ŤZP a PČ/SOC/2016/15869-0009, ktorým podľa § 34 ods. 1 a § 55 ods. 8 zákona č. 447/2008 Z.z. nevyhovel žiadosti zo 7. decembra 2015 a nepriznal peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

Na základe podaného odvolania, žalovaný v odvolacom konaní opätovne pristúpil k vypracovaniu nového lekárskeho posudku z 26. apríla 2016 (dopracovaný 14. júla 2016), v ktorom bolo posudkovým

lekárom konštatované (oproti predchádzajúcemu Lekárskemu posudku z 1. marca 2016), že v prípade žalobcu sa jedná o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím so stanovenou mierou funkčnej poruchy 50% podľa prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z.z. [položka IV. Duševné poruchy a poruchy správania, bod 1. Poruchy psychického vývoja detí (poruchy hyperkinetické, poruchy správania atď.), pervazívne vývinové poruchy (autizmus), písm. c/ ťažká porucha]. V súvislosti s posúdením odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom bolo konštatované, že posúdením vychádzajúcim z objektívnych nálezov popisujúcich zdravotné postihnutie v predloženej zdravotnej dokumentácii a klinicko-psychologickom vyšetrení vykonanom na výzvu posudkového lekára v priebehu posudzovania zdravotného stavu možno potvrdiť duševnú poruchu sprevádzanú nepredvídateľnými reakciami. Tieto však ani pri objektívnom vyšetrení neboli sprevádzané závažnými poruchami správania, ktoré by viedli k neschopnosti zvládnuť tzv. iné situácie v prostriedkoch hromadnej dopravy (najmä z dôvodu poruchy správania, vertebrobasilárnej insuficiencie, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa a pod.) na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jeho prirodzenej dôstojnosti. Nie je dokumentovaná porucha mobility, ktorá by zapríčiňovala neschopnosť fyzickej osoby premiestniť sa k vozidlu hromadnej dopravy, nastúpiť do vozidiel hromadnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy. Na základe týchto skutočností bol žalobca vyhodnotený ako fyzická osoba, ktorá nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Následne dňa 25. júla 2016 žalovaný pod číslom UPS/USI/SSVOPPKPC1/SOC/2016/8851 vyhotovil komplexný posudok, podklad ktorého v zmysle už vyššie citovaného ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. tvoril Lekársky posudok z 26. apríla 2016 (dopracovaný 14. júla 2016).

Žalovaný na podklade nového lekárskeho posudku a záverov z neho plynúcich rozhodol o odvolaní žalobcu rozhodnutím z 1. augusta 2016, Číslo: UPS/US1/SSVOPPK0C2/SOC/2016/4685-AIV tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

44. Najvyšší súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská, preto sa s ním stotožňuje.

45. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobca je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50%. Spornou však zostala otázka odkázanosti osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

46. Príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v podobe peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť len ťažko zdravotne postihnutej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovenú podmienku odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. To znamená, že musí ísť o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť, nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

47. Najvyšší súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. je podkladom na rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu komplexný posudok, ktorý sa vyhotovuje na základe vypracovaného lekárskeho posudku (§ 15 ods. 1 menovaného zákona). Lekársky posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí orgán verejnej správy ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať správnosť v ňom uvedených záverov, ale hodnotí iba to, či úvahy posudkového lekára zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných orgánom verejnej správy. Konajúci orgán ho nemôže označiť ako nesprávny a nahradiť ho

vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky. Posudok, ktorý spĺňa požiadavky úplnosti, celistvosti a presvedčivosti a ktorý sa vysporiada so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami býva spravidla rozhodujúcim dôkazom pre posúdenie správnosti a zákonnosti preskúmaného rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu v prejednanom prípade posudkovým lekárom vypracovaný lekársky posudok z 26. apríla 2016 (dopracovaný 14. júla 2016) tieto náležitosti nespĺňa. Uvedené je badať predovšetkým v súvislosti s posudzovaním otázky schopnosti žalobcu využívať na prepravu prostriedky verejnej hromadnej dopravy na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti, čo sa potom nesporne premietlo aj do formulácie o absencii odkázanosti žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Lekársky posudok z 26. apríla 2016 (dopracovaný 14. júla 2016), ktorý slúžil ako podklad rozhodnutia žalovaného na jednej strane uvádza, že v súvislosti s posúdením odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom bolo konštatované, že posúdením vychádzajúcim z objektívnych nálezov popisujúcich zdravotné postihnutie v predloženej zdravotnej dokumentácii a klinicko-psychologickom vyšetrení vykonanom na výzvu posudkového lekára v priebehu posudzovania zdravotného stavu možno potvrdiť duševnú poruchu sprevádzanú nepredvídateľnými reakciami a na strane druhej uzatvára, že tieto však ani pri objektívnom vyšetrení neboli sprevádzané závažnými poruchami správania, ktoré by viedli k neschopnosti zvládnuť tzv. iné situácie v prostriedkoch hromadnej dopravy. Posudkový lekár pri vypracovávaní príslušného lekárskeho posudku vychádzal predovšetkým z lekárskeho nálezov a správ, v ktorých boli konštatované nasledujúce závery:

- Lekárska správa neurologickej ambulancie zo 6. septembra 2015 (MUDr. F.) - príslušný lekár hodnotil u žalobcu správanie bez výraznejších porúch pokiaľ je dodržaný jeho rituál, pokiaľ sú rešpektované jeho špecifické potreby s tým, že sa jedná o detský autizmus v obraze vysokofunkčného autizmu, vysoko narušujúceho funkčnosť dieťaťa v prirodzenom prostredí a sťažujúceho adaptáciu a komunikáciu
- Lekársky nález z pedopsychiatrického vyšetrenia z 15. januára 2016 (Detská fakultná nemocnica s poliklinikou, 1. Psychiatrická ambulancia; MUDr. D.) - strach zo zvukov a sťažovaná socializácia. Rovnako sa odporúča poskytnutie peňažného príspevku na kúpu motorového vozidla
- Súkromné centrum špeciálne - pedagogického poradenstva z 5. februára 2016 (Mgr. T.) - žalobca v oblasti socializácie pri nečakanej zmene a väčšom množstve ľudí znervóznie a prejavuje sa afektívne napríklad krídelkovaním, mykaním rúk, trasie sa, sluchovo je dieťa hypersenzitívne, pri silnejších zvukoch si zakrýva uši, vadia mu vysoké tóny, preprava MHD je takmer nemožná, nezvláda prítomnosť veľa ľudí, prejavuje sa emočnými rozkladmi. Vzhľadom na diagnózu dieťaťa vážne ovplyvňujúcu psychický vývin dieťaťa a vysoko narušuje funkčnosť dieťaťa v prirodzenom prostredí bolo odporúčané priznanie príslušných kompenzácií v zmysle zákona č. 447/2008 Z.z.
- Lekárska správa zo psychologického vyšetrenia z 29. júna 2016 (MEDICENTRUM, Neštátna psychologická ambulancia, PhDr. B.) - u žalobcu konštatované nepredvídateľné reakcie, žiadúci sústavný dohľad, neschopnosť cestovania MHD s odporúčaním priznať peňažný príspevok na kúpu motorového vozidla.

48. Najvyšší súd v zmysle uvedeného ustálil, že príslušný Lekársky posudok z 26. apríla 2016 (dopracovaný 14. júla 2016), na podklade ktorého bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného nebol dostatočne presvedčivo odôvodnený vo vzťahu k vyvodenému záveru, že žalobca nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, a to v kontexte vyššie uvádzaných záverov plynúcich z menovaných správ.

49. Najvyšší súd ďalej uvádza, že žalovaný vo svojom napadnutom rozhodnutí iba doslovne prevzal podstatnú časť tohto Lekárskeho posudku tvoriaceho podklad pre vydanie Komplexného posudku bez toho, aby bližšie jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z akých dôvodov, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v konaní, a aby odpovedal na najdôležitejšie otázky vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý bol predmetom správneho konania. Uvedené platí v prejednanom prípade o to viac, keď žalovaný pristúpil k zamietnutiu odvolania a potvrdeniu prvostupňového správneho rozhodnutia z iných dôvodov, než tých, ku ktorým pri ustáľovaní svojho záveru pristúpil prvostupňový správny orgán. Len pre úplnosť najvyšší súd opakovane uvádza, že prvostupňový správny orgán nepriznal žalobcovi

peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla z dôvodu stanovenia miery funkčnej poruchy u žalobcu na 20%, pričom žalovaný na základe Lekárskeho posudku vyhotoveného v priebehu odvolacieho konania žalobcu považoval za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s 50%-nou mierou funkčnej poruchy, avšak so záverom, že žalobca nespĺňa kľúčovú podmienku na priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu - podmienku jeho odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom v zmysle § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. Z uvedeného dôvodu je potom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru najvyšší súd zotrváva na svojich právnych názoroch o nutnosti právneho vyhodnotenia posudku prostredníctvom odôvodnenia rozhodnutia žalovaného. Napríklad v rozsudku z 28. februára 2012, sp.zn. 1Sžso/1/2012 bolo konštatované cit.: „... Rozhodnutie správneho orgánu konajúceho vo veciach kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu musí okrem iného obsahovať aj odôvodnenie, v ktorom správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Riadne, logické a pre účastníka zrozumiteľné odôvodnenie sa pre neho stáva alebo argumentom presvedčujúcim ho o zákonnosti vydaného správneho rozhodnutia alebo zdrojom argumentov na spochybnenie tohto rozhodnutia.“ Navyše žalovaný v celom odôvodnení rozhodnutia neuviedol ani len označenie Lekárskeho posudku vrátane dátumu jeho vydania, a to i napriek tomu, že odcitoval jeho podstatnú časť a v súvislosti s posúdením odkázanosti žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom sa jednalo o kľúčový poklad, z ktorého žalovaný vychádzal.

50. Pokiaľ žalovaný namietal, že závery plynúce z lekárskej správy MUDr. B. sú konkrétne neobsažené, vo všeobecnej rovine a neúplné, najvyšší súd uvádza, že je potrebné každú jednu lekársku správu tvoriacu podklad pre vydanie Lekárskeho posudku (§ 11 zákona č. 447/2008 Z.z.) posudzovať jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi. Príslušní lekári sa v lekárskejších správach jednoznačne vyjadrili k zdravotnému stavu žalobcu a v tejto súvislosti cestovanie verejnou hromadnou dopravou vylúčili, respektíve neodporúčali. Navyše, ak by mal posudkový lekár pochybnosť o úplnosti lekárskeho nálezu, mal postupovať podľa § 11 ods. 5 zákona č. 447/2008 Z.z. a požiadať poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o kompletizáciu lekárskeho nálezu. Čo sa týka údajného rozporu v záveroch z vyšetrenia v súkromnom špecializovanom pedagogickom centre a psychiatrického vyšetrenia, keď na jednej strane bola u žalobcu konštatovaná sluchová hypersenzitivita a na strane druhej, že má žalobca rád hudobné a svetelné veci, súd má za to, že hypersenzitivita sa týkala silnejších zvukov a vysokých tónov (Súkromné centrum špeciálne - pedagogického poradenstva z 5. februára 2016), prípadne strachu z niektorých zvukov (Lekársky nález z pedopsychiatrického vyšetrenia z 15. januára 2016), pričom stotožňovať hranie sa s hračkami (ktoré si sám žalobca vybral) vydávajúcich určité zvuky napríklad v domácom prostredí s rodičmi je isto iné, ako cestovanie verejnou hromadnou dopravou (sociálny ruch), teda mimo osobného komfortu žalobcu, kde sa možno bežne stretnúť s vyhrtenými situáciami nepríjemnými aj pre zdravého človeka nielen pre osobu (ale aj jej rodičov) trpiacou touto formou poruchy psychického vývoja. Posudkový lekár je povinný vziať zreteľ na špecifickosť tohto typu vývinovej poruchy, prejavujúcej sa predovšetkým v sociálnej interakcii, čo vyplýva z už menovaných lekárskejších správ, a teda prihliadnuť na stav žalobcu, stupeň jeho ťažkého zdravotného postihnutia a diagnózou tým súvisiacou a zároveň dbať na to, aby sa týmto jeho rozhodnutím (rozumej záverom vyriešeným v príslušnom lekárskom posudku) zdravotný stav žalobcu nezhoršil. Najvyšší súd len pripomína, že základným cieľom konania o kompenzáciu je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti vrátane nepriameho zabezpečenia nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti, minimalizácia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré nie je postihnutá osoba schopná prekonať vlastným úsilím a prostriedkami, ako aj zmiernenie jej nepriaznivej sociálnej situácie.

51. Záverom najvyšší súd upriamuje pozornosť aj na tú skutočnosť, že žalobca okrem tohto typu uplatneného peňažného kompenzačného príspevku požiadal na predpísanom tlačíve aj o vyhotovenie parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím s tým, že podobne ako pri peňažnom kompenzačnom príspevku je zásadnou podmienkou vyhotovenia parkovacieho preukazu splnenie podmienky odkázanosti žiadateľa na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom (§ 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z.). Tejto žiadosti bolo zo strany príslušného úradu práce, sociálnych

vecí a rodiny rozhodnutím z 22. apríla 2015, Číslo: MA1/OPPNAK_ŤZP_A_PČ/SOC/2015/17652-0005 vyhovené, pričom podklad pre vydanie tohto rozhodnutia tvoril Lekársky posudok z 21. apríla 2015, číslo A/2015/, v ktorom bolo konštatované, že žalobca podmienku odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom spĺňa. Z obsahu súdneho spisu mal tiež súd preukázané, že príslušný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny (na účely poskytnutia peňažného príspevku na opatrovanie) vo vydanom komplexnom posudku z 30. augusta 2018, číslo MA1/OPPNAK_ŤZP_A_PČ/SOC/2018/18872-5 konštatoval aj s poukazom na Lekársky posudok z 22. augusta 2018 (na základe ktorého bol komplexný posudok vypracovaný) odkázanosť žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom z dôvodu ťažkej duševnej poruchy a z toho plynúceho jeho neovládateľného a nepredvídateľného správania. Potom nie je najvyššiemu súdu jasné, ako môže v období roku 2015 žalobca uvedenú podmienku spĺňať, potom v roku 2016 (2017) túto nespĺňať a opätovne počnúc rokom 2018 zase podmienku odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom spĺňať, a to bez toho, aby sa zdravotný stav žalobcu (deklarovaný v príslušných lekárskejších správach za roky 2015 až 2018) vôbec zmenil.

52. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalovaného uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

53. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd v súlade s § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, nakoľko žalobca bol v kasačnom konaní plne úspešný.

54. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.